

Bara på skoj

Neo Simonsen, åk 9, Steningehöjdens skola, Sigtuna

Jag och gänget såg på. Eleverna såg på. Lärarna, rektorn, sjuksköterskan. Vi såg alla på. David låg stilla på båren, full med blåmärken och sår, när han fördes in i ambulansen. Rykten spreds som vinden. Ingen visste vad som hade hänt. Men gänget visste. Jag visste. Det var mitt fel.

Det hela började när David var ny i klassen. Han var en nörd som ingen ville hänga med. Han var inte särskilt märkvärdig. Ingen attityd, inga muskler, rufsigt hår, second hand-kläder och stora, tjocka glasögon. Definitionen av nörd.

Jag och gänget hatade skolan. Dagarna var ofattbart tråkiga. Så jag och gänget bestämde oss för att ha lite skoj. När dagen var slut och David skulle gå hem så blockade vi hans väg. Han bad snällt om att vi skulle flytta oss och försökte tränga sig fram. Av instinkt så puttade jag honom så han föll på golvet. 'Duns' sa det när han landade på golvet. Eleverna runt omkring såg upp från mobilerna och avbröt sina konversationer och vände sina skallar mot oss. Man kunde se en längtan av action i deras ögon. "Vad var det där för?" sa David. "Varför puttas du?"

Jag bara stod där och försökte tänka ut något bra att säga tillbaka. "Vad är det för fel, Puttis?" sa jag till slut. "Är du rädd att bli smutsig?" Jag var inte nöjd med namnet när jag sa det. Men till min förvåning så började eleverna runt omkring att fnittra. Sedan klappade de händerna och ropade namnet. "Puttis! Puttis! Puttis!" ropade de. Och så var smeknamnet fött. Puttis. Så enkelt, men så elakt. Och jag såg till att använda det namnet fullt ut. För deras skull.

Jag gillar att slåss. Jag älskar den pirrande känslan i musklerna och magen av att jag vet att jag har sårat någon. Min pappa säger att 'bara de starkaste överlever'. Jag har alltid trott att han har rätt. Detta är en värld där de svagaste dör. Detta är livet. Jag har aldrig trott något annat. Men det som verkligen motiverade mig att mobba var uppmärksamheten. Alla gillade slagsmål. De älskade att se det. Och jag älskade

att slåss. Och känslan jag fick av så mycket uppmärksamhet var olikt allt annat jag någonsin känt förut. En pirrig känsla. Men en känsla jag älskar.

Vi plågade David vart han än gick. När han gick förbi oss i hallen gjorde vi krokben på honom. På lunchen körde vi upp hans mat i hans ansikte. När han var vid sitt skåp så stal vi hans grejer. Och varje gång vi såg honom så puttade vi ner honom, om och om igen. "Puttis, idiot, dumskalle, pucko, kukhuvud, bög!" Det var allt vi kallade honom. För oss var han inte David. Inte någon annan heller. För oss var han Puttis. Värdelösa lilla Puttis. Ingen stod upp för honom. Ingen hjälpte honom. Ingen stoppade oss. Så vi bara fortsatte att putta på.

Tidigare idag, det var då allting gick fel. David stod i klassrummet och såg ut på skolans gård genom ett stort öppet fönster. Vi gick fram till honom. Jag gav honom en lätt knuff på axeln. Det var vårt sätt att säga att vi var här. Han rörde sig inte. Jag gav honom en smäll på bakhuvudet. Han ryckte till och lade handen på där jag slog honom. "Ursäkta mig" sa jag "men vem fan tror du är den osynlige här, Puttis?" David drog en djup suck och vände huvudet mot oss. "Bara låt mig vara," sa han tyst.

En eld började brinna inom mig och nävarna började knyts ihop. Jag behövde den pirriga känslan. Jag behövde uppmärksamheten. "Ture, chilla mannen!" sa mina vänner, men för döva öron. Allt jag såg var rött. Rött och David. Jag såg inte det öppna fönstret. Jag tog sats och gav honom en ordentlig knuff. Så stark att han ramlade framåt. Ut genom fönstret.

När jag lugnat ner mig var David allt jag kunde höra. Ylande i smärta. Flera elever samlades omkring honom. Sjuksköterskan kom rusandes ut för att hjälpa David. Och vi såg på. Vi alla såg på. Jag såg på. Vi rusade genom hallen, tog raskt på skorna och skyndade oss ut till David. Hans skrik började dämpas. Jag var döende av nyfikenhet och oro på samma gång. Jag ryckte till när jag såg honom. Han blödde ur näsan och armen var vikt fel. Jag kunde inte föreställa mig hur ont det skulle ha gjort. Och det gjorde jag inte. Jag bara stod där. Och stirrade. Jag kände mig tom inombords, som om min själ hade lämnat mig. Allt jag kunde tänka på var hur jag

puttade David ut genom fönstret. Det var inte meningen. Men ändå så gjorde jag det. Jag ville fly, och aldrig återvända.

Efter en stund hörde jag hur ambulansens sirener närmade sig från fjärran och spräckte min tankebubbla. Den körde in och parkerade på skolgården. Några ambulansmän kom ut med en bår och lyfte försiktigt upp David och lade honom på den. Jag och gänget såg på. Eleverna såg på. Lärarna, rektorn, sjuksköterskan. Vi såg alla på. David låg stilla på båren, full med blåmärken och sår, när han fördes in i ambulansen. Rykten spreds som vinden. Ingen visste vad som hade hänt. Men gänget visste. Jag visste. Det var mitt fel.

Vi såg tyst på när ambulansen rusade iväg. Alla oroade sig. Alla kände sorg. Och jag mest av alla. Jag mådde så illa i magen. Mina organ var som kläder i en tvättmaskin. Jag kände hur det brände bakom ögonen. Jag knöt ihop nävarna. Inte av ilska. Utan av skam. Jag kunde inte tänka klart. Allt jag kunde tänka var: "Förlåt, David. Det var ju bara på skoj."

Frågor att diskutera:

Hur tror ni att Ture mådde innan han började mobba David?

Varför tror ni att han behövde den spänningen i sitt liv?

Vad kan man göra om man känner som Ture?

Vad kan man göra om man har det som David?

Varför tror ni att ingen reagerade mot mobbningen? Kan det hända på riktigt?